

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА
ПОКОЙНИКА

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

— Кашляйте — каза докторът на 6-ти участък на М.К.В.-ската жп линия.

Болният изпълни лесната му молба.

— Не в очите ми, чичо! Изпонаплюхте ми очите. Дишайте.

Болният задиша, а на доктора му се стори, че в амбулаторията е засвирил грамофон.

— Охо! — възкликна докторът. — Яко! Температурата как е?

— Към седемдесет градуса — отговори болният, кашляйки в престилката на доктора.

— Е, седемдесет няма — замисли се докторът, — виж какво, приятелю, нищо особено скоротечна туберкулоза.

— Виж ти! Ще умра, значи?

— Всички ще умрем — отговори уклончиво медикът. — Виж какво, душко, ще ви дам бележка и ще заминете за Москва, за специална рентгенова снимка.

— Помага ли?

— Какво да ви кажа — отговори труженикът на медицината, — на някои много. Пък и със снимка е някак по-приятно.

— Вярно — съгласи се болният, — легнеш да мреш, погледнеш снимката и ти поолекне. Вдовицата ще окачи после снимката в гостната, ще занимава гостите: „А това, значи, е снимка на покойния ми железничар, лека му пръст!“ И на гостите ще им е приятно.

— Е, браво, че не губите присъствие на духа. Вземете бележката и право при началника на Зерново-Кочубеевския клон за гориво. Той ще ви изпише билетче до Москва.

— Покорно благодаря.

Болният напълни за сбогом цял плювалник и се запъти при началника. Но не стигна до началника, защото секретарят му препречи пътя.

— Какво искате?

— Скоротечната ме е спипала.

— Брей, чудак! Да не мислиш случайно, че в кабинета на началника има санаториум? Хайде, марш при доктора, миличък.

— Ходих. Ето и бележка от доктора за билет.

— Ти нямаш право на билет.

— Ами снимката? Ти ли ще ми я направиш?

— Аз да не съм ти фотограф. Бе я не ми кашляй връз документите.

— Докторът рече, че не било редно без снимка.

— Хайде от мен да мине, шавай при началника.

— Здравейте. Кхъ... кхъ!... А кхъ, кхъ!

— Кашляй си в шепата. Какво? Билет? Нямах право. Само от два месеца си на работа. Потърпи още месец.

— Без снимка ще умра.

— Иди на булеварда и се снимай.

— Друга снимка ми трябва. Там ми е зорът.

— Иди поприказвай със счетоводителя.

— Здравейте.

— Я стой по-далеч от мен. Какво има?

— Билет. За снимка.

— Акъл море! Аз да не съм каса? Марш при секретаря.

— Здра... уф. Кхъ. Ррр!...

— Бе ти нали идва вече. Още ли ще ме плюеш? Върви при началника.

— Здраве желая... кхъ... хър...

— Бе ти подиграваш ли ми се? Куриер, избърши ми панталона. Заминавай при доктора!

— Здравсти... Не дават!

— Аз какво да направя, гълъбче? Идете при началника.

— Няма да ида... ще си умра... Урр...

— Ще ви дам капки. Не падай на пода. Санитар, вдигни го.

СЛЕД ДВЕ СЕДМИЦИ

— Господи, света Богородичке! Бе ти нали умря?!
— Там е работата я.

— Там е работата я.

— Ами що си се довякъл? Я върви, царство ти небесно, право на гробището.

— Без снимка не може.

— Ама че работа! Я стой по-надалеч, че ужасно вониш.

— Най-обикновено. Горещо е, затуй.

— Че пийни бира.

— На покойници не продават.

— Е, влез при началника.

— Здрав...

— Куриери! Помощ! Гълъбчета мили!

— Къде се вреш с тоя ковчег в кабинета, бе, труп нещастен?!

— Казвай, казвай по-бързо! И само не ме гледай, за Бога.

— Билетче до Москва... за снимка...

— Издайте му! Издайте! Първа класа в международния. Само да ми се маха от очите, че ще ми се пръсне сърцето.

— Какво да пиша?

— Пишете: от гара Зерново до Москва на скелета еди-кой си.

— Ами ковчегът?

— Ковчегът — в багажния.

— Готово, вземай!

— Покорно благодаря. Позволете да ви стисна ръката.

— А, не, ръкостисканията се отменят.

— Върви си, гълъбче, умолявам те, по-бързо! Куриер, изпрати другаря покойник!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.